

lighed er desværre ikke tagen af i de sidste 10 Aar i samme Grad eller paa samme Maade som de større Børns Dødelighed, og dette kan maaske nok give Anledning til Undersøgelser fra Lovgivningsmagtens Side. Men dette gælder ikke alene for de udenfor Ægteskab fødte Børn. Jeg er villig til at forhandle med det ærede Medlem og hans Partifæller om, hvad der kan gøres for at raade Bod derpaa. Men man kan jo en Gang ikke løse alle Opgaver paa én Gang, man er nødt til at finde sig i at gaa stykkevis frem.

L. Rasmussen (Vejle Amts 1ste Valgkreds): Den ærede Ordfører har Ret i, at vi ikke her skulle komme ind paa en Debat om Ændringsforslagene ved 2den Behandling, men naar den ærede Ordfører benytter Lejligheden til at svare paa mit Forsvar for vore Ændringsforslag ved 2den Behandling, kan jeg ikke undgaa at komme ind derpaa. Det var ham, der gav Anledningen ved sine Udtalelser her, efter at han havde motiveret de stillede Ændringsforslag.

Naar den ærede Ordfører sagde, at de Ændringsforslag, vi have stillet, vise Socialdemokratiets Særstilling, idet vi stille større Krav til Samfundet og ville have flere Ting lagte over paa Samfundet end de andre Partier, saa kan det være, han ser rigtigt, og at det i Virkeligheden staa saaledes, at de andre Partier i højere Grad mene, at det private Initiativ skal være det bærende paa dette Omraade, hvor vi mene, det offentlige bør træde til. Men naar vi nu erkende, at det er godt, at der findes Optagelseshjem for spæde Børn — og der er jo ikke saa faa, som dog alle kæmpe med økonomiske Vanskeligheder —, og naar vi erkende, at det er godt, at der findes Fødehjem, hvor Kvinder, der vente deres Nedkomst, kunne føde, forekommer det mig, at naar man samtidig vil have, at disse Anstalter skulle opholdes ved det private Initiativ, bliver Forholdet her det samme, som det tidligere var med det offentlige Fattigvæsen. Man har Beretninger fra tidligere Tider om, at naar der i en Kommune var nogen, der ikke kunde klare sig, fik de af det offentlige et Tegn, der gav dem Ret til at gaa omkring og betle, og de gik da rundt og indsamlede, hvad de behøvede til at leve af. Jeg er sikker paa, at hvis man havde denne Ordning nu, hvis f. Eks. Københavns Kommunalbestyrelse udstedte Tegn til de fattige, der gav dem Tilladelse til at gaa rundt og betle, vilde den ærede

Ordfører sige: Det er meningsløst, det maa vi have forandret, det er det offentliges Pligt at træde til. Men her, hvor det drejer sig om Behandling af spæde Børn, siger Ordføreren, at her skal det private Initiativ være det bærende.

Vi have paa dette og hint Omraade noget, der hedder statsanerkendte Anstalter, som ere oprettede ved privat Initiativ, men som ved Statsanerkendelsen have faaet et af Staten udstedt Tegn, der giver dem Ret til at betle. Saa holde de Børnehjælpsdag, og der ordnes forskellige private Foretagender, hvor de gaa omkring med Klingbeutel og tigge til den gode Sag. Det erkendes, at der foreligger en god Sag, og at den bør støttes, og saa give Autoriteterne og Justitsministeren de paagældende, der lede Sagen, et Tegn og sige, som man sagde til de fattige i gamle Dage: I have Lov til at gaa om og tigge, for Sagen er god. Men jeg tror, at den Dag snart vil komme, da Ordføreren og hans Parti ville sige som vi, at naar man først har Forstaaelsen af, at denne Sag er god, har man samtidig Forstaaelsen af, at den er for god til at støttes ved, at Folk faa Lov til at gaa rundt og tigge til den, saa bør Stat og Kommune, saa bør Samfundet sige: Nu bære vi denne Sag frem.

Det kan være, Socialdemokraterne staa ene med denne Opfattelse, men jeg føler mig forvisset om, at ligesom vi alle ere enige om, at den gamle Ordning, hvor de fattige gik omkring med et Tegn, der gav dem Ret til at betle, var uheldig, saaledes vil man, hvor Talen er om en Sag som den foreliggende eller om Tuberkulosens Bekæmpelse eller om en af de mangfoldige andre store Opgaver, som det ærede Medlem og hans Parti kræve løste ved privat Initiativ, en Gang finde, at man ikke længere bør forsyne den med et Tegn, der hedder Statsanerkendelse, men saa bør man lade Staten løse Opgaven, saaledes at vi blive fri for dette Tiggeri, der ikke rammer, hvor Eynen er. Det kan, som sagt, være, Socialdemokratiet staa ene i Dag med denne Opfattelse, men jeg føler mig forvisset om, at det ikke vil vare længe, før de andre Partier ville sige, at vi have set rigtigt, naar vi kræve, at Staten skal løse disse Opgaver.

Ordføreren (*Sveistrup*): Det ærede Medlem drøfter ikke med mig, hvad der opnaas ved dette Lovforslag, men hvad han mener, der kunde være opnaaet ved de af ham i sin Tid stillede Ændringsforslag. Det var ikke det, jeg opfordrede